

Guineu: «Cantar les quaranta és un dret que sempre hauríem d'exercir»

Parlem amb la cantant terrassenca sobre el seu segon disc, 'Una sacsejada'

Guineu | Juan Miguel Morales

És cuqui, pop i agradable però també pot ser punk, trash, nostàlgica i irreverent. És per això que la compositora i cantant terrassenca Aida Giménez, més coneguda com a **Guineu**, s'autodefineix com a *cuquitrash*. El 2020, amb el seu contundent comiat del "Putu any" pandèmic, es va fer un lloc a l'escena agafant el que més l'interessava de cada estil. Ho va demostrar amb el debut, *Forats negres* (publicat amb el seu propi segell, Gora! Records, 2021), i ara ho supera amb un contrastat segon àlbum, *Una sacsejada* (Propaganda pel Fet!, 2023), amb deu càpsules sintètiques d'emocions, inseguretats i pors en format de cançons.

Les teves cançons són molt sintètiques, tant pel que fa a lletres com a música.

Sóc molt sintètica i escric sense gaire floritura ni paraules boniques i ampul·loses. M'agrada expressar, amb poques paraules, el que crec que no només em passa a mi, sinó a molta gent.

Creus que aquesta senzillesa és la millor eina per fer arribar un missatge?

Sí. M'agraden les persones i els artistes directes. Hi ha cançons que m'encanten, però que he de pensar molt per entendre ben bé què m'estan dient. Amb la meua música això no passa. Fins i tot he arribat a canviar alguna paraula d'una lletra que, encara que estèticament em pogués agradar, em semblava massa rebuscada. Admiro els compositors que troben paraules i metàfores boniques i acurades, però jo no en soc capaç.

En canvi ets capaç de transmetre i encapsular un sentiment amb cada cançó?

Sí, aquesta és la intenció. He fet alguna cançó més reivindicativa, però no l'he arribat a publicar mai perquè crec que no és el meu moment de fer-ho, i per sort avui dia ja hi ha molta altra gent que s'hi dedica. Ara mateix em trobo en una situació emocional molt vulnerable, i és d'això de què vull parlar. La música per a mi, com per a molts artistes, és la meua teràpia. Amb aquest segon disc l'objectiu era entendre'm a mi mateixa. No sé si ho he aconseguit o potser encara caldrà un altre disc [Riu], però sé que si no ho expresso no m'acabaré entenent mai.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=u-CmtfOdRRY>

Aleshores, el títol d'"Una sacsejada" és l'origen de la sotragada emocional que ha provocat aquestes deu cançons?

Pot tenir diverses lectures, però crec que soc jo que estic sacsejada. Acostar-me als 30 anys m'ha remogut i m'ha fet plantejar-me moltíssimes coses. Em sento sacsejada, i per això m'han sortit aquestes cançons, però també és cert que quan les vaig escriure ni tan sols era conscient que parlaven de mi. No va ser fins que vaig escoltar-me les *demos* que me'n vaig adonar. I això també va ser una sacsejada dura. A *Forats negres* parlava de bucles emocionals del passat, que reobria per acabar de netejar i tancar, però en aquest disc parlo de coses que m'estan passant ara mateix i que tinc en carn viva. De fet, quan vaig escoltar les cançons vaig decidir començar a anar a teràpia per intentar treballar-ho.

El disc arrenca amb "No ha parat de ploure", que té frases tan lapidàries com "ja no saps el que és estar contenta".

És una cançó *cuquitrash*. La melodia és cuqui, però la lletra és dura. Obre el disc perquè és com una continuació de *Forats negres*. Potser hi havia qui esperava que aquest fos un disc més alegre i de superació, però la realitat és que no ha parat de ploure. Aquells bucles que vaig tancar, ara segurament ja són uns altres. És una lluita constant. Amb aquesta cançó intento recordar-me que em cal canviar les coses que no m'agraden.

TEMPUS FUGIT

La preocupació pel pas del temps sobrevola el disc, amb cançons com "Vull sortir i no puc" o "No ho supero".

Sí, la lletra de "No ho supero" és molt evident i contundent. La idea va sortir amb la meua amiga Paula, un dia que érem a casa, escoltant **Manel**. Fa 10 anys quedàvem sovint per escoltar-los, n'érem molt fans i anàvem a tots els concerts, però ara feia que temps que no ho fèiem. Li vaig preguntar si recordava aquella època i ella em va respondre: "És clar, l'època en què érem felices i no ho sabíem". Em va xocar, però és veritat. És fort no adonar-se de com estàs de bé, i que hagin de passar coses no tan bones per poder valorar-ho. Tinc la sensació que abans em rallava per tonteries, sense saber que en realitat eren els millors anys de la meua vida. No vol dir que ara sigui infeliç, i soc conscient que he aconseguit coses que amb 20 anys no tenia, com els recursos econòmics per poder fer coses que em fan molt feliç, o la xarxa tan maca de gent que he construït al meu voltant.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=6qODWL6eUCE>

Creus que és una sensació cíclica que es repeteix a cada nova etapa vital?

Sí, per això intento fer-me un recordatori per valorar el que tinc, i no fer-ho anys després. Cada època té la seva part bona.

En aquesta cançó cantes: "El dia que marxi sabré si hauré deixat petjada". És una preocupació en un sentit artístic?

No, és més aviat vital. Dono molta importància al fet de sentir-me productiva en tots els àmbits, no només en la feina o la música. M'agrada saber que les coses que he fet han servit d'alguna

cosa i han fet més feliç la gent que m'envolta. No podria viure només per a mi, m'agrada viure també per als altres.

I quin temps et deixa per a tu, això?

És un tema que vull treballar. En realitat no és blanc o negre, tot ho faig per als altres però també per a mi, em retroalimenta. Tot i això, estic intentant cuidar-me més, i aquest disc també m'està ajudant en aquest sentit. M'ha fet veure que em preocupen moltes coses, i ara que ho sé les puc canviar.

A "No sé" explores els ?i si...' i aquella vida que no hem viscut?

És una cosa que em preocupa molt, i tot el que canto són idees que m'han passat pel cap, com per exemple què hauria passat si hagués marxat a viure a l'estranger. Però, com canto al final de la cançó, l'únic que sé segur és que mai no podré saber les respostes dels ?i si...' i, per tant, no val la pena capficar-s'hi. És com una resposta a "La bola de cristall" de **Manel** quan diuen: 'La vida que ens hem perdut simplement no existeix'. És una idea que intento recordar-me tot sovint.

Amb la cançó "De bones" intentes trencar amb el mite d'anar sempre de bones. Hi ha coses que són imperdonables?

Sí, no em considero rancorosa, i precisament per això he perdonat coses que no hauria d'haver fet i que ara encara em fan mal. Adonar-me'n ha estat un punt de maduresa personal, i cantar les quaranta quan cal és un dret que crec que sempre hauríem d'exercir. Anar de bones maneres sovint només acaba permetent que et fotin. Estar bé anar-hi d'entrada, però sempre amb ull crític.

Guineu Foto: Juan Miguel Morales

JOCOS DE CONTRASTOS

Un dels temes que més sobten és "Un riu, una platja". Al principi sembla més aviat

bucòlic, però acaba sonant punk.

[Riu] És una de les meves cançons preferides precisament, perquè qui l'escolti atentament i no com si fos un fil musical, fliparà. Comença amb ritme caribeny idíl·lic, parlant del riu i la platja, i de cop canvia totalment per dir que tot era mentida i que no hi ha res de tot allò. I aleshores entra la part punk, però amb una veu que en lloc de ser estripada és més aviat lírica, amb notes llargues i amb uns semitons que entristeixen la melodia.

T'agraden els contrastos?

M'agrada molt barrejar i contrastar estils. Tinc un univers de referències molt variat, i em feia por que no funcionés. Però ja he perdut la por, perquè és important fer-se cas, ja que com a mínim m'agradarà a mi. Sempre és millor fer una cosa que t'agrada que no pas fer-ne una per a la resta de la gent amb la qual no et sents còmoda.

Les melodies vocals sovint també contrasten amb la part instrumental. Et surt així d'entrada o durant la producció?

En aquest cas des de l'inici, perquè precisament he compost sobre bases per primera vegada. Sempre havia compost a casa amb una guitarra, i fins que no tenia la cançó acabada i li havia donat mil voltes i ja imaginava la producció final, no gravava res. Aquest cop, en canvi, he fet els temes damunt les bases, amb el nou productor Cristian Eichborn, que és un gran especialista en música electrònica. Després de treballar, quedàvem a casa seva com a col·legues, ens explicàvem la vida i ens ensenyàvem música, perquè no ens coneixíem gaire... Va ser llavors que ens vam posar a provar i a compondre, i ho gravàvem en el mateix moment. Vaig anar deixant que passessin coses... Vam fer una cançó per setmana, amb lletres i tot. En total en vam gravar quinze o vint, i n'he reservat deu per al disc. Ha estat una experiència molt guai i estic contenta d'haver pogut compartir el procés i haver tingut la sort de sentir-me tan a gust amb ell, perquè gravar un disc completament sola és molt dur.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=kjNvrmfAvfI>

El concepte que et defineix de 'cuquitrash' és el resum de tots aquests contrastos?

[Riu] Sí, és una etiqueta que m'he tret de la màniga, perquè soc incapaç de definir que faig melodies superguais amb lletres que parlen d'estar a la merda, i temàtiques cuquis amb una música superintensa. També em defineix com a persona, perquè soc *cuquitrash* en tots els sentits. Soc molt camaleònica, tinc una part superprofessional i una altra que és més punk i desvergonyida.

Les etiquetes poden ser encotilladores, però també poden crear comunitat. Diries que formes part d'una escena?

No gaire, i això sempre m'ha entristit molt. Soc massa tranquil·la per als punks, i massa punk per als popies... Però per primera vegada he trobat un grup amb qui encaixo més estilísticament:

Angeladorrm. Per això em fa molta il·lusió que actui a la presentació del disc, el 18 de març a la sala Vol (BCN). No només perquè em cau superbé, sinó també perquè m'agrada molt la seva música. És més tranquil·la i *dreamy* que la meva, però té un punt de *riot grrrl* que crec que compartim.